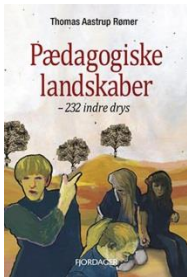

En utrolig rodebunke (Dansk Pædagogisk Tidsskrift, nr. 1, 2016, s. 86-87)

Thomas Aastrup Rømer: *Pædagogiske landskaber – 232 indre drys*, Forlaget Fjordager, 2013, 464 sider, 339,95 kr.

Anmeldt af Heidi Lykke Nissen, lektor ved Københavns Pædagogseminarium, UCC.

Thomas Aastrup Rømer forklarer selv om sin bog, at den er kommet til i forbindelse med hans værk ”Pædagogikkens to verdener”, der er udgivet samme år. Han siger videre: ”Er det så en fortsættelse af dette arbejde? Nej, det er det ikke. Det er en form for indre. Det er en række refleksioner og aforismer (...). Dryssene er en sammenvævning af det daglige filosofiske arbejde, holdningsdannelse og eksperimenteren med begrebernes sammenhænge og betydninger (...), pædagogiske spidsformuleringer, mindre politiske og kulturelle analyser, små digte og polemiske indlæg om aktuelle begivenheder. Det er kort sagt en utrolig rodebunke” (s. 10). Som sprogelsker vil min anmeldelses afsæt basere sig på Rømers egen dom.

Pædagogikken er under pres af en kvantificistisk Pisaistisk didaktik, der forranger læringsbegrebet frem for undervisningsbegrebet i disse år (Biesta 2014 - Rømer 2015). Edward Said skrev i 1994 i bogen ”Den intellektuelles ansvar” i tråd med ideen om, at det bestående må ydes en vis *modild* i bestræbelsen på at repræsentere de underrepræsenterede, hvilket fordrer den intellektuelle til at svare an. For mig, der nu i ni år har gjort statslig tjeneste i uddannelsessystemet, (vedbliv)er Rømer af central betydning i denne kritik af den netop nu herskende uddannelsesdiskurs. Der pågår i disse år en historieforglemmelse, hvor badevandet i de pædagogiske lejre mestendels smider både kar, vand og barn ud ved samme lejlighed. Mange af os ansatte (som indeværende temanummer i Dansk Pædagogisk Tidsskrift også omhandler) formår af diverse grunde IKKE at leve op til vores intellektuelle ansvar. Hvor ofte har jeg ikke både hørt mig selv og øvrige dygtige kolleger sige ”ingen kan lære nogen noget, underviseren kan skabe rammer, hvori nogen kan lære sig noget”? Men hvilket syn trækker denne udtalelse egentlig på? ”Læreren er væk, undervisningen er underordnet. Det er bogholderen, der kommer til at svinge taktstokken” (s. 63). Hele dette knæfald

for den konstruktivistiske læringsdiskurs, der med et håndslag har skubbet underviseren ud i kulissen og ind på scenen har bragt 'synlige læringsmål' og 'fastsatte Pisamål', har ødelagt den danske stolte dannelsestradition: "Ny Nordisk Skole er en helt anden ideologi. En teknokratisk ideologi, der baserer sig på 'udfordringer-sikringer-evaluering' frem for 'formål-demokrati-dømmekraft'" (s. 23).

De 232 Rømerske drys viser, afspejler og afslører præcis en "rodebunke" (s. 10). Men denne rodebunke er for mig at se ikke så meget at stille Rømer *til regnskab* for, men via denne insisterende diskursanalyse, hvor indslag fra forskellige sider af den offentlighed, som pædagogikkens politisering har undergået, så tydeliggøres *ansvaret*, som Rømer mener, at han selv har, og som han så glædeligt ønsker at bære med lærere, undervisere og uddannelsespolitikere. Fordi dryssene beriger min daglige kamp i mit undervisningslokale er min vurdering af indeværende bog "utrolig" (s.10). "Utrolig" understreger jeg, fordi Rømer har gjort uddannelsessystemet en værdig tjeneste ved en utrættelig iver på at vise og belyse, hvor badevandet er skyllet ud for tidligt.

En kritisk kommentar er på sin plads. Rømer går i mit univers ikke blot 'efter bolden', men er flere gange også efter 'selve spilleren'. En offentlig måde at tale både til og om hinanden på – der måske udfordrer den "Ædle kappestrid der er i modsætning til den onde konkurrence", som Grundtvig siges at have sagt. Dette skurer i mine ører. Om det er genren (altså referater fra diverse blogindlæg mv.), eller det er tiden, hvor internet-kommunikation burde gøres mere "ædelt" – det lader jeg læseren om at bedømme. Dog med Ejvind Larsens rungende stemme "hvor kommer Grundtvigs stemme fra i dag?" – så synes Rømer faktisk noget alene i sit 'intellektuelle ansvar' – Rømer kalder og jeg svarer gerne an, hvem andre? Måske helliger målet midlerne?